

poviedka č.5

Rok 2051

Zrazu som sa zobudil v tmavej izbe na čudesné pípanie. Ihneď ako som otvoril oči rozsvietili sa svetlá a ja som sa zľakol. Všetko navôkol bolo biele a okolo mňa boli doteraz neznáme prístroje. Chcel som prikročiť bližšie k dverám, ale narazil som do skla. Po chvíľke spamätávania som dospel k tomu, že východ tak rýchlo asi nenájdem. Sadol som si na zem a rozmýšľal som. Bol som smutný a vystrašený. Nevedel som, kde sa nachádzam a ako som sa sem vôbec dostal. Zrazu som zazrel pár centimetrov od podlahy veľké červené tlačidlo. Nič iné než ho stlačiť, mi už nezostávalo. Tak som plný od napätia siahol bruškom prstu naň a stlačil ho. Mal som nervy, čo sa stane a zrazu sa sklenená bariéra odklopila a mrak pary začal stúpať von z mojej „komory“. Vykročil som von a povedľa seba som videl ďalšie tieto „komory“, ale už boli všetky pootvárané alebo porozbíjané. Všetko bolo takpovediac porozbíjané a polorozpadnuté. Prehľadal som si všetky vrecká a jediné, čo som našiel, bola nabíjačka a môj mobil, ktorý bol úplne vybitý.

V rohu miestnosti som zazrel dvere, ktoré boli tiež vylomené, a tak som ľahko cez ne prešiel. Ocitol som sa vonku. Ožiarilo ma slnko, ktoré bolo cez hustý smog až hnedé a taktiež som hneď pocítil aj to, že sa mi ťažšie dýchalo. Odtrhol som kúsok látky z mojej mikiny a spravil si provizórnu rúšku. Keďže bolo asi tak 30°C, ani som ju nepotreboval. Začal som prehľadávať svoje okolie, ale nikde som nič nenachádzal. Bola to len pustatina. Nevedel som, čo mám robiť. Premohol ma strach a stres. Hlavou mi začali prúdiť búrlivé myšlienky. „Som posledný jedinec našej civilizácie?“ Túto otázku som si kládol nasledujúce hodiny. Po dlhom prehľadávaní som našiel vybrakovaný dom, v ktorom našťastie šiel elektrický prúd a ja som si mohol aspoň nabiť mobil. Keď sa mi ho podarilo zapnúť, nemal som ani signál, ale dátum ukazoval 1.3.2051. Nechcel som tomu uveriť, no keď mi začali naskakovať správy, ktoré mi ukazovali, že boli prijaté pred 32 rokmi, tak som bol zarazený. Postupne som prečítal každú jednu, ale zaujala ma len jedna, a tá bola od otca. Ten v nej vrazil: „Prosím, dávaj si na seba pozor, nikomu never a buď ostražitý. Čoskoro sa vidíme.“ Po tejto správe mi nabehla husia koža. Čo ak sa im niečo stalo? Kde sú? Bohužiaľ na tieto otázky som nepoznal odpoveď, a keďže som nemal signál, nebolo možné zavolať a ani poslať nikomu správu. Skúsil som zistiť svoju polohu aspoň cez GPS lokátor, ktorý som mal nainštalovaný v mobile. Našťastie aspoň ten fungoval a ukazoval 3km od môjho domova, kde som býval. Neváhal som, mobil aj s nabíjačkou som skoro vytrhol aj so stenou a pobral sa na to miesto.

Keď som spoza horizontu videl kúsok strechy, premohlo ma šťastie a nabral som na tempe, no keď som dorazil do cieľa, neveril som vlastným očiam. Z nášho domu boli pomaly ruiny a naše auto bolo zasypané zmesou prachu, piesku a popola. Gumy boli vypustené a karoséria poškodená. Vkročil som do domu podlaha zavrzgala a prach sa začal víriť. Vnútri nebolo nič. Veci porozbíjané, skrinky pootvárané a vyhádzané a na zemi množstvo sklenených črepov a bordelu. V tomto smetisku sa mi podarilo nájsť aspoň môj batoh a pár užitočných vecí na prežitie. Ako som si tak balil veci na zemi som zazrel ligotavú vec obdĺžnikového tvaru. Zdvihol som ju a oprášil som ju. Bola to naša stará rodinná fotka. Boli sme na nej celá naša rodina Ja, Mama, Otec, Sestra a náš psík Lara. Do očí mi vbehli slzy a zmocnil sa ma smútok. Fotku som si pectivo schoval do batoha a pokračoval som v preberaní vecí. Zišiel som po schodoch do pivnice či aj tam niečo nenájdem no ďaleko som nedošiel. Zastavili ma veľké pancierované dvere o hrúbke minimálne 7cm. Bol som

prekvapený, lebo práve na tomto mieste sme mali práčovňu a sklad pre núdzové veci, ako napríklad jedlo a množstvo iných užitočných vecí.

Ako som tak premýšľal, začul som kroky spoza dverí. Dvere sa začali otvárať a na mňa vybehla nejaká pani s podomácky vyrobenou zbraňou a zrazila ma na zem. Pýtala sa ma, kto som a čo tu robím, no ja som od strachu ani necekol. Pozrel som sa jej do tváre a pripomínala mi moju mamu. Všetci v rodine sme mali jazvu na zápästí a ona ju mala tiež. Preto som jej ju aj ja ukázal a ostala pozeráť bez slova. V tom ma vzápätí objala a povedala mi, synak. A áno, nemýlil som sa, bola to moja mama. Od šťastia som nevedel, čo mám povedať, no povedala nech rýchlo idem dnu. Obrovské dvere sa za nami zatvorili a zaistili. Ani som nevedel, koľko má rokov, čo bolo smiešne, no vyzerala veľmi staro. Spýtal som sa, kde je otec a sestra, no ona len smutne povedala: „Pod', nech ti to konečne celé vyrozprávam...“